

Kámo, niečo mám...

„Kde si chceš sadnúť?“ s týmito slovami Hana prerušila ticho a usmiala sa.

„Ved' je to aj tak jedno..." snažil som sa zniet' čo najviac ľahostajne, chcel som, aby si myslela, že po jej prítomnosti absolútne netúžim, aj keď pravdou bol presný opak. Od mojej poslednej návštevy parku sa zmenili dve veci. Prvou zmenou bol celkový stav a výzor parku; kvety inokedy otvorené a vystavené slnku boli zatvorené a smutne skláňali hlavy k zemi, inokedy stromy plné zelených listov boli zrazu nahé a vystavené svetlu rovnako tak, ako aj ja. Moja nahota však bol iba pocit, ktorý som v sebe skrýval... Moje pocity, zvyčajne skryté za stenami, ktoré však v tejto chvíli opadli rovnako, ako aj listy týchto stromov, boli zrazu odokryté, mohol ich vidieť ktokoľvek, ktokoľvek ich mohol v tej chvíli nechutne využiť a ja by som si to popri tom ani len nevšimol, pretože na takéto situácie som nebol ani len trochu zvyknutý... Zatiaľ sa to tak darilo jednej osobe, no pomaly sa ku mne bližšie prebojovávala aj Hana, pomaly na mňa útočila a ja som ju nechal. Ani jeden sme si to do tej chvíle neuvedomovali, no ja som pomaly začal precitávať do reálneho sveta, začal som si uvedomovať, že toto jednoducho nemôžem robiť. Nemôžem k sebe len tak hockoho pustiť a tváriť sa, že je to v poriadku, keď som sa toho doteraz, čo najviac stránil.... No i napriek tomu som robil presný opak.

„Tak pod' sem." Povedala a začala ma ťahať smerom k jazeru, tentokrát však k miestu, ktoré bolo takmer presne oproti miestu, kde sedávame s Erikom. Prekvapivo so sebou doniesla aj deku, aj keď až príliš malú na dve osoby už väčšieho vzhľadu. Jemne poťapkala vedľa seba. Keby je to Erik, možno by som sa nad tým aj pousmial, dokonca aj ticho zasmial, no Hane som opäť venoval iba vážnu tvár.

„No a čo teraz?"

„Teraz sed'." Odpovedala a oprela sa o hrubý kmeň stromu.

„Povedz mi o sebe niečo. Prosím..." dodala zaujato. V jej hlase som započul hlavne záujem, no i štipku netrpezlivosti.

„Prečo ťa mama vzala k nám?" spýtal som sa namiesto toho, aby som jej povedal niečo o sebe. Necítil som sa na zoznamovačky. Ak ju neodlákam mojou hranou ľahostajnosťou a budeme si tak bližší, možno potom. A možno ani potom nie...

„Počul si sám, nemám kamarátov a som až tak neschopná, aby som si ich našla sama, tak mi ich musí dohadzovať vlastná mama." povedala so smiechom.“

„Tak to nepovedala..." bránil som ju aj napriek tomu, že je to pre mňa cudzia žena.

„To možno nie, ale myslela si to. Aj keď asi nie až tak ostro.“

„Aj moja mama bola taká v tvojom veku, keď som mal pätnásť, tiež bola taká... No, o ničom.“

...

Po našom stretnutí s Hanou som len ležal v posteli a viedol videohovor s Erikom.

„Erik?“ ozval som sa, aj keď som už takmer spal a Erik pokojne pomaly dokončieval svoj monológ o teniskách.

„Už som skončil. Môžeme ísť spať.“ Povedal, no ja som zakrútil hlavou a pozrel na neho.

„Nie... Chcem ti niečo povedať.“ Po mojej odpovedi kývol hlavou na znak, že môžem rozprávať.

„Vieš, ako som rozprával o tej babe, čo ju k nám doniesla moja mama? Tá jej kolegyňa?“ prikývol a ja som pokračoval.

„Tak už sme viackrát boli vonku. A neviem, ale taká fajn sa mi zdá. Len neviem, čo to je zač.“ Keď som dohovoric, sa na mňa len divne zaškeril.

„Pravda sa ti ľúbi, čo? Hm, priznaj sa, ty parchant. Si tu tri týždne a už nám balíš baby. Jak sa to vôbec volá? ...že či ju poznám...“ doberal si ma, aj keď len tak naoko.

„Hana. Taká tá brčkavá. A baby vám teda ozaj nebalím, nemám záujem.“ Zaklamal som. Teda. Nie tak celkom. To, že som ju nebalil bol fakt, ale ona balila mňa. A mne to nevadilo.

„Jaj, tá. No trochu ju poznám, ale ozaj len trochu. No, čo viem, tak by mala byť v pohode.“ Jeho myknutie pliec ma utvrdilo v tom, že nevie toho o nič viac, ako ja. Len očividne bol zarazený. Priznal farbu.

„O všetkých viem skoro všetko. Táto mi nejak ušla. Ja to ale napravím...“

Na to som mu už len kývol a rozlúčili sme sa.

.

Hana bola samé prekvapenie. Nielen, že sa mi dostávala čím ďalej tým viac pod kožu, no akosi ju mali pod kožou aj iní. A nebudem klamať, keď poviem, že mi pohladilo ego to, že si vybrala zrovna mňa. A Erika, ktorý si dal za úlohu... Tak to by ma naozaj zaujímalo, prečo je všade tam, kde ja a ...Hana. A Hane to neprekáža. Komu teda?

„Kámo, niečo mám...“

Andrea Zubatá,

kategória: žiaci SŠ

žáner: poézia